

om afgifterne stiger på f.eks. benzin og diesel, stiger forbruget også.

Efter min opfattelse er en af årsagerne til det, at den afgift, der pålægges, ikke føres målrettet tilbage, men går ind som en generel skat. Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren er indstillet på, at vi skal til at bruge det princip, at når vi lægger afgifter på benzin og diesel, målretter vi tilbageførelsen til den kollektive trafik og alternativerne, for hovedårsagen til, at man ikke omstiller i dag på grund af afgifterne, er, at alternativerne er både for dårlige og for dyre. Her tænker jeg på de alternativer, hvor man bringer gods fra bil til bane og båd og i persontrafikken fra bil til bane, bus og cykel.

Endelig er der også et stort område, hvor jeg mener at afgifterne skal bruges, og det er udviklingen af nye drivmidler, for selv om vi får reduceret energiforbruget væsentligt i transporten, vil vi stadig væk have en stor transport, og derfor må man til for alvor at fokusere på at få udskiftet drivmidlerne til drivmidler baseret på vedvarende energi.

Det nævnes i redegørelsen, at der skal ske noget, og at der skal tages forskellige virkemidler i brug. Fru Elsebeth Gerner Nielsen var oppe at sige før, at hun godt kunne forestille sig en højere benzinafgift. SF kan også godt forestille sig en højere benzinafgift, og det kan vi også. Er det så sådan, at det måske kun er CD, der ikke kan forestille sig det? Jeg er godt klar over, at skattereformen lægger en begrænsning på forhøjelsen af benzinafgiften og også på den målrettede tilbageførelse.

Det, jeg vil spørge om, er altså: Er det sådan, at ministeren mener, at der er ved at være et politisk grundlag for, at man pålægger en afgift på benzin og diesel, der er højere, og som bryder med de rammer, der er lagt i skattereformen? Er det sådan, at alle parterne bag skattereformen er indstillet på at se alvorligt på det spørgsmål? For ellers er jeg bange for, at vi ikke kommer videre med en reduktion af CO₂ på transportområdet. Det er så også et spørgsmål til ordføreren for CD, der efterfølger mig.

Når vi vender os mod landbruget, nævner redegørelsen, at vandmiljøplanen er noget af en landvinding. Det mener jeg desværre ikke den er, og jeg mener også, at man begynder at kunne se konsekvenserne af det i dag. De virkemidler, der er lagt i vandmiljøplanen ved, at man opbevarer gødningen og især fortsætter udbygningen med gylle og handelsgødning, viser efter min opfattelse, at det ikke alene drejer sig om

gødningsmængden, men også om gødningsformen. Det er letudvaskelige gødninger, man har med at gøre, og det betyder, at man får en udvaskning, selv om man reducerer forbruget.

Det nævnes i redegørelsen, at man også gerne vil kigge på de ting, og der lægges i hvert tilfælde efter min opfattelse op til det, jeg ville kalde en afgift på kvælstofoverskuddet, og også til en afgift på kunstgødning. De afgifter bør så benyttes til omstilling til en økologisk drift, hvor man er i stand til at holde på næringsstofferne og ikke bruger pesticider.

Når der i redegørelsen for regeringens kommende initiativer peges lidt i denne retning, skal det så opfattes sådan, at regeringen er moden til, at vi kigger på afgifterne på landbrugsområdet? Det, som jeg især tænker på her, er en afgift på kvælstofoverskuddet, som også vil kunne afbureaukratisere noget af kontrollen i landbruget, og så bruge provenuet til en økologisk omstilling. Det samme gælder for en afgift på handelsgødningen.

Endelig er der slammet. Det nævnes også i vandmiljøplanen, at det er et fremskridt, at man har fået rensningsanlæg. Det er klart, at det er et umiddelbart fremskridt set i forhold til, at man tidligere ledte både slammet og regnvandet ud i havet, men med den måde, man har grebet ind for at løse problemet på, har man skabt nye problemer.

Vi står i dag med det problem, at slammet stadig væk hober sig op, og at det er blandet godt og grundigt sammen. Man har blandet afløbene fra industri og fra almindeligt forbrug sammen, sådan at rensningsanlæggene er blevet selvstændige kemiske fabrikker, hvor der dannes yderligere gifte, som er skadelige for vores miljø, og som betyder, at det faktisk vil være uansvarligt at bringe slammet ud på markerne.

Når ministeren nævner, at der skal gøres noget ved det, vil jeg gerne spørge, om man så overvejer at begynde at gribe radikalt ind og adskille kilderne, dvs. adskille husholdningsaffaldet eller husholdningslammet fra industri-slammet, og stille skrappe krav med hensyn til husholdningsprodukterne, så slammet derfra kan bruges direkte på markerne.

Jeg kan også se, at man her løfter sløret for, at man godt kunne forestille sig en afgift på afbrænding af slam, og jeg vil spørge ministeren: Er det så tanken, at en eventuel afgift på afbrænding af slam kan bruges til en økologisk omstilling af byerne, sådan at man kan få en situation, hvor man kan få slammet tilbage på jorden, hvor det hører hjemme?